

NOG EEN PAUSELIJKE GEDENKPENNING.

Te pas of te onpas, van alle kanten wordt de goedhartigheid en vriendelijkheid van den tegenwoordigen paus geprezen. Het is als wilde men ons overtuigen: Onmogelijk dat zulk een goed man ooit andersdenkenden zou vervolgen of mishandelen, ook al had hij uit kracht van zijne onfeilbaarheid er de magt toe. Raadplegen wij de geschiedenis.

Bovenstaande gedenkpenning stelt ons eene jagtpartij voor. Hij is geslagen op last van paus Paulus II. De jagtpartij wordt door het bij-schrift zelf opgehelderd. Dat bij-schrift luidt vertaald: „De goedhartige herder vervolgt alleen de wreede dieren.” Die goedhartige herder nu is Paulus II. En waarom hij zoo geheeten wordt, mag ons zijn geschied-schrijver de Jezuïet Bonanni leeren: „Omdat (zegt hij) zijne natuurlijke goedhartigheid een afschuw had van menschenbloed, en wel zulk een grooten afschuw dat hij zich vergenoegde de verfoeijelijkste booswichten enkel met gevangenis te straffen.”

Maar wie zijn dan die wreede dieren, welke een zoo „goedhartig” herder vervolgt? Dat moeten dan wel monsters van menschen geweest zijn, die den dood verdienen van wege een paus, die op de verfoeijelijkste misdadigers alleen de gevangenisstraf toepast? Het waren slechts menschen die naar de vrijheid durfden staan om anders te denken dan de goedhartige herder; het waren zulke die Rome als gevaarlijke ketters brandmerkt. Eerst was het Podiebrad, koning van Bohemen, die zulk een vreseurend dier was, omdat hij den door Rome vervolgdgen Husziten eene schuilplaats gaf; daarna waren het mannen die wetenschappelijke werken hadden uitgegeven in een tijd toen Paulus II het voldoende verklaarde als men maar lezen en schrijven kon. Eindelijk waren het de ketters van Pola, die hij liet ter dood brengen; en ter gedachtenis hiervan werd deze gedenkpenning geslagen. Indien dat de goedheden zijn van een der pausen, dien Bonanni om zijne goedheden prijst en wien hij den lof geeft van geen onachtzame herder te zijn, wat zal dan zijne strengheid zijn?

Men leere toch uit de geschiedenis. Rome verandert nooit; en de paus is paus of hij Paulus, Alexander, of Pius heet. Dit houde men vooral in het oog. Geen verdrag met Rome! Zoo min het bijgeloof als het ongelooft gehuldigd! Zoo min bij het een als bij het ander hulpe gezocht; alleen bij den God onzer Vaders, en ons gehouden aan het onfeilbare woord van God!

T. M. L.

KLEIN ROOKWOOD.

HOOFDSTUK II.

Emilie nam snel toe in gezondheid en krachten, en was in staat om zeer gunstige berichten aan mevrouw Pelham te zenden; het was reeds bepaald wanneer zij naar huis zou gehaald worden, toen de scharlaken koorts, die op de mazelen volgde, dit plan onuitvoerbaar maakte.

„Ik zal op zijn minst nog eene maand hier moeten blijven,” zeide zij tot Maria Pool.

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

„Wel jufvrouw, de oorzaak waarom gij hier blijft spijt mij zeer, maar toch verheugt het mij van ganscher harte, u nog wat hier te mogen houden,” zeide Maria.

Mevrouw Pelham had haar niets van de koorts geschreven, totdat de crisis voorbij was, en de kinderen weer langzamerhand herstelden; dus bestond er geene reden tot ongerustheid, en ofschoon zij zeer gewenscht zou hebben voor de kleine zieken van eenige dienst te zijn, zoo was zij toch tevens overtuigd dat hare tegenwoordigheid eene nieuwe reden tot ongerustheid zijn zou, en hunne zorg zou vermeederen. Daarom schikte zij er zich gaarne in, nog eene maand op Rookwood te blijven.

Emilie had de bouwvallen bezocht, en verscheidene belangrijke overblijfsels gevonden; zij had schetsen gemaakt van de fraaiste gedeelten, en al de berichten van jufvrouw Monk betreffende dit gebouw opgeschreven, hetgeen inderdaad een zeer belangwekkend boekje geworden was. Toen had zij eene verzameling gemaakt van de verschillende planten, die in de omstreken groeiden; zij had ze in orde gerangschikt, gedroogd en er een ander boek van gemaakt; zij had van de oude jufvrouw Monk kousen leeren breijen, en verschillende kleedingstukken voor arme kinderen leeren knippen, alsmede hoe men het best eene matras kan in orde maken, eene zaak die in de oogen der oude vrouw volstrekt niet te verwerpen was, die bijna altijd, gedurende twee geslachten, hare hulp had verleend bij het in orde maken van ieder mooi bed in klein Rookwood. Inderdaad, zij had gedurende dit bezoek zeer veel geleerd; maar het meest van alles waardeerde zij haar toenemen in kennis van de beste en hoogste aller wetenschappen, namelijk de kennis van den Bijbel. Zij had vroeger nooit zooveel omgegaan met zulke eenvoudige, opregte en openhartige Christenen, en de opmerkingen van de goede jufvrouw Monk over de Heilige Schrift maakten eenen bijzonderen indruk op haar hart. Eens toen zij bij haar in het hutje zat, en bezig was haar voor te lezen, reed een liverij-knecht, op een fraai paard gezeten, snel voorbij.

„Dat is iets vreemds voor dit plaatsje,” zeide Emilie.

„Het is zeker een der bedienden van de familie,” zeide de oude vrouw, „waarschijnlijk zijn zij weer buiten, en nu willen zij hier een dagje doorbrengen, gelijk zij wel meer doen.”

„Dan zal ik ergens anders mijne toevlugt moeten nemen, waar zal ik heengaan?” zeide Emilie.

„Ik kan het wel mis hebben, maar toch denk ik het stellig,” zeide de oude vrouw; „ik wenschte dat ik eene geschikte kamer voor u bezat, dan zou ik zeggen, doe mij het genoegen en kom bij mij, jufvrouw!”

„Waarlijk ik zou zeer blij zijn, indien gij mij hebben wildet; deze kamer zou ons beiden even goed een geheel dag als gedurende een uur kunnen bevatten, en ik ben reeds bijna een uur hier geweest.”

„Dat is waar, welnu, indien gij het niet beneden u acht bij mij te komen, zal ik met uw bezoek zeer vereerd zijn,” zeide jufvrouw Monk; en er werd afgesproken dat, indien de familie op het huis zou komen, Emilie dien dag bij hare oude vriendin zou doorbrengen. Dit was nauwelijks bepaald geworden, toen Maria Pool binnentrad, zeggende dat de knecht van den landheer bij haar geweest was, om haar te verzoeken, het huis tegen den volgenden dag voor de familie in gereedheid te brengen. „Het spijt mij zoo, jufvrouw,” voegde zij er bij.